

Огненото ЧУДОВИЩЕ

Откакъ премина голѣмата война дѣдо Танасъ се пресели въ планината. И не стѣпи вече въ село. Чакъ подиръ четвъртъ вѣкъ на дѣдо Танасъ домжчнѣ за старата кжца. Пъкъ и старъ бѣше той. Надничаше въ гроба.

— Ще слѣза долу още веднажъ, да си видя внучетата и земята, че само за тѣхъ ми е жалъ! — рече си той единъ день.

Дигна се рано. Обиколи кошарата. Подпрѣ едно плетище съборено отъ вѣтъра Откачи бѣкелчето отъ дървения клинъ, наточи си малко водица. Взе си торбичката и кривака. Отиде при ратайчето, което спѣше въ вехтата кучия.

— Като мръкне, Димчо, прибири овцетѣ! Викни подиръ това дѣда си Тодорча да ти помогне за доене! Оставямъ ти ведрото! Утре рано азъ ще се върна!

— Добре, дѣдо Танасе, — отвърна ратайчето, ама да се върнешъ рано!

— Пази и Ваклушка, да не заскита нѣкжде, че каквато е, все обича да се лжчи! Окото ти да бжде въ нея!

Голѣмото дѣдо Танасово куче, като чу всичко това сякашъ разбра, че старецътъ ще върви въ село, та се на-